

nu gives os tilbage i Penge eller i Jernbaneactier; det er jo dog kun for Betsbet af Overfludet vi ere bundne. Men det er vel min Feil, at jeg ikke kan forstaae det. Jeg skal ikke dvæle ved den ærede Rigsdagsmands Tale om, at det Tab, der vilde opstaae under den Hypothese, at Actierne efter 25 Mars Forløb skulde være 50 pCt. værd eller give 2 pCt. aarlig, skulde være 22 pCt. Jeg veed meget vel, og det veed jeg netop af Erfaring, at jeg ikke besidder den Evne, naar vi tale her om Talsførelser, saa at kunne gjøre mindste Indtryk paa hans Opfattelse, men jeg troer, at han andetsteds fra vil være bleven overbevist om, at Feiltagelsen heroeede derpaa, at han beregnede, hvormegget det Tab vilde være værd om 25 Mar, istedetfor at beregne, hvormegget det er værd nu; thi det er om Nutidens Transactioner, der er Tale. Den ærede Rigsdagsmand har ligesom den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 1ste Valgkreds (M. Hage) den største Agtelse for Ministrenes Rejsindighed, men ikke for deres Skjønsmhed i saadanne Forretninger, og det var Grunden, hvorfor han vilde være imod Sags-Anlæggelsen. Jeg kjender ikke til Sags-Anlæggelse her i Landet paa Grund af Sindelag, men kun til Sags-Anlæggelse paa Grund af Handling; og med den allerstørste Rejsindighed kan Mangel paa Skjønsmhed i de Forretninger, man har med at gjøre, bevirke Handlinger, som fuldkommen vel kunne gjøre det nødvendigt, at drage Vedkommende til Ansvar. Senere hen tilspøede den ærede Rigsdagsmand, at vi endelig skulde stemme for Fleertallets Forslag i denne Sag, thi naar man tolererede saadanne skjulte Handlinger, fristede man let til Overtrædelser og svækkede derved Agtelsen for Forfatningen og Regjeringen. Naar jeg maatte stryge Ordet „saadanne“, da kunde jeg tiltræde, at det, at tolerere skjulte Handlinger og Profornaværk, frister til Overtrædelse, men hvis ikke „saadanne“ kan gaae ud, kan jeg ikke tiltræde Forslaget. Jeg kan ikke opdage det skjulte, men det er maaskee paa Grund af min Blindhed, eller fordi jeg ikke kan see mere end Acter. Der er imidlertid en anden Ting, som ogsaa svækker Agtelsen for Regjeringen og Forfatningen, og det er, naar de Folk, der ere kaldede til at repræ-

sentere Befolkningen, gribe Sagerne an paa en feil Maade, og det er ikke rigtigt, at gribe denne Sag her an paa den Maade, som er skeet. Den ærede Rigsdagsmand kom ogsaa i sit Foredrag ind paa det phantastiske Gebeet. Jeg veed nok, at han ikke holder af, at jeg taler om Phantasie; men det er ikke nogen Synd, ikke engang for en Rigsdagsmand, at have en kraftig Phantasie. I dette Tilfælde maa jeg dog endelig sige til, at den ærede Rigsdagsmand indledede sit Foredrag med, at det var kun Forestillinger, han gjorde sig, og ikke Facta, saa at han altsaa har gjort Sit til, at intet Menneffe skal vilbledes ved det han fremstillede. Det var altsaa kun som Forestilling, at han gik ind, at Kongerigets Finantsminister skulde have mærket Indenrigsministerens Svrigthed og derved fristet ham ind paa, hvad den ærede Rigsdagsmand kalder med et skjønt tydst Ord at være Ryskborgen. Jeg troer, at den phantastiske Retning gik lidt videre, naar han f. Ex. talte om, at Kongerigets Finantsminister var gaaet Banken i veien — jeg veed det ikke — men dersom Privatbanken var gaaet ind paa Sir M. Petos Forslag, havde Finantsministeriet vist ikke havt Noget imod det. Det var ogsaa phantastisk, naar han talte om, at Kongerigets Finantsminister skulde have forlokket Entreprenuren. Den ærede Rigsdagsmand meente, at vi her i Salen skulde ved vore Modforslag bringe det derhertil, at holde paa, at Ministeren havde overtraadt sin Bemyndigelse, eller, som han udtrykte sig, viste det Urigtige, det Brange, som Ministeren havde gjort sig skyldig i. Det skeer imidlertid ikke ved at stille Forslag til Finantsloven, og det er et Forslag, som jeg ikke troer, at den ærede Rigsdagsmand vil stemme for paa alle Sagens Stadier. Det kan være, at han kan, men jeg tør dog sige, at det er af en saadan Vestsafsenhed, at han ikke vil; det er ikke gennem et Forslag, at vi bringe Noget til Kongens Kundskab, det er gennem Adresser eller ved en Anklage. Men en Anklage vil man ikke. Den ærede Rigsdagsmand fremhævede meget stærkt, at vi skulle være sandfærdige; ja, det er vor største Pligt, det er ganske sandt; men jeg troer dog, den ærede Rigsdagsmand vil være enig med mig i, at hvis Ministeren deelte hans